Juny 2019

«Quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus» (Ac 1, 8)

El llibre dels Fets dels Apòstols, escrit per l'evangelista Lluc, comença amb la promesa que Jesús Ressuscitat fa als apòstols poc abans de deixar-los per tornar definitivament al Pare: rebran de Déu mateix la força necessària per continuar l'anunci i la construcció del seu regne en la història de la humanitat.

No es tracta d'inspirar un «cop d'estat», de posar un poder polític o social contra un altre, sinó de l'acció profunda de l'Esperit de Déu quan és rebut al cor, que fa «homes nous».

Poc després, sobre els deixebles reunits amb Maria, l'Esperit Sant davallarà i, des de la ciutat santa de Jerusalem, difondran el missatge de Jesús fins als «confins de la terra».

«Quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus»

Els apòstols, i amb ells tots els deixebles de Jesús, són enviats com a «testimonis».

De fet, tot cristià, quan descobreix a través de Jesús el que significa ser fill de Déu, també descobreix que és enviat. La nostra vocació i la nostra identitat com a fills es realitzen en la missió, en l'acte d'anar cap als altres com a germans. Tots estem cridats a ser apòstols que testifiquen amb la vida i després, si cal, amb paraules. Som testimonis quan fem nostre l'estil de vida de Jesús. És a dir, quan cada dia en el nostre entorn familiar, de treball, d'estudi i d'oci, ens acostem a les persones amb esperit d'acolliment i disposats a compartir, tenint al cor el gran projecte del Pare: la fraternitat universal.

Ens expliquen Marilena i Silvano: «Quan ens vam casar, volíem ser una família acollidora per a tothom. Una de les primeres experiències la vam fer abans del Nadal. No volíem que les nostres felicitacions fossin només una salutació ràpida a la sortida de l'església i vam tenir la idea d'anar a casa dels nostres veïns, portant-los un petit obsequi. Tots estaven sorpresos i feliços, especialment una família que molts intentaven evitar: ens van obrir el cor, parlant-nos de les seves dificultats i del fet que durant molts anys ningú no s'havia arribat a casa seva. La visita va durar més de dues hores i ens vam commoure al veure l'alegria d'aquestes persones. Així, a poc a poc, amb l'únic esforç d'estar oberts a tothom, hem establert relacions amb moltes persones. No sempre va ser fàcil, perquè potser una visita inesperada ens feia canviar els nostres programes, però sempre teníem present que no podíem perdre aquestes oportunitats de mantenir relacions fraternals. Una vegada ens van regalar un pastís i vam pensar compartir-lo amb una senyora que ens havia ajudat a trobar joguines per al Brasil. Li va agradar la nostra idea i per a nosaltres va ser l'oportunitat de conèixer la seva família. Quan anàvem a marxar, ens va dir: "Tant de bo també jo tingués el coratge d'anar a trobar els altres!"».

«Quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus»

Tots els cristians hem rebut l'Esperit Sant com un do per mitjà del baptisme, però Ell també parla en la consciència de totes les persones que busquen sincerament el bé i la veritat. Per això, tots podem donar cabuda a l'Esperit de Déu i deixar-nos guiar.

Com reconèixer-lo i escoltar-lo?

Aquest pensament de Chiara Lubich ens pot ajudar: «[...] L'Esperit Sant habita en nosaltres com en el seu temple i ens il·lumina i ens guia. És l'Esperit de la veritat que ens fa entendre les paraules de Jesús, les fa vives i actuals, ens fa enamorar de la saviesa, suggereix les coses que hem de dir i com hem de dir-les. És l'Esperit d'Amor que inflama del seu mateix amor, fa que siguem capaços d'estimar Déu amb tot el cor, l'ànima i les forces, i d'estimar aquells que ens trobem en el nostre camí. És l'Esperit de la fortalesa que dona valor i força per ser coherents amb l'Evangeli i donar testimoni de la veritat. [...] Per i amb aquest amor de Déu en el cor es pot arribar lluny i fer partícips a moltes altres persones del propi descobriment: [...] "Els confins de la terra" no són només els geogràfics. També indiquen, per exemple, persones properes a nosaltres que encara no han tingut l'alegria de conèixer l'evangeli realment. Fins allà, el nostre testimoni ha d'anar. [...] Per amor de Jesús se'ns demana "fer-nos u" amb cadascú, en complet oblit de si mateix, fins que l'altre, suaument ferit per l'amor de Déu en nosaltres, voldrà "fer-se u" amb nosaltres, en un intercanvi mutu d'ajudes, d'ideals, de projectes, d'afectes. Només llavors podem donar la paraula, i serà un do, en la reciprocitat de l'amor»[1].

LETIZIA MAGRI

[1] Ch. Lubich: *Seréis mis testigos*. En revista *Ciudad Nueva* n. 399 (6/2003), pp. 24-25.